

Sygn. akt VI Ka 323/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

protokolant: sekretarz sądowy Justyna Skwiot

przy udziale przedstawiciela Urzędu Skarbowego w N. M. R.

po rozpoznaniu dnia 31 maja 2016 r. w W.

sprawy M. K., syna Z. i M., urodzonego
(...) w miejscowości G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 20 października 2015 r. sygn. akt II K 455/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa
60 (sześćdziesiąt) zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 323/16

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w dniach 21 lutego 2014r., 21 marca 2014r., 21 kwietnia 2014r., 21 maja 2014r., 21 czerwca 2014r., 21 lipca 2014r., 21 sierpnia 2014r., 21 września 2014r., 21 października 2014r., 21 listopada 2014r., 21 grudnia 2014r. i 21 stycznia 2015r. nie wpłacał na rachunek Urzędu Skarbowego w N., działając w wykonaniu tego samego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, w terminie ustawowym tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym pobrano zaliczki, kwot zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych od wynagrodzeń pracowników za miesiące od stycznia 2014r do grudnia 2014r w łącznej kwocie 17387,00 zł, to jest o czyn z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 20 października 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 455/15 ustalając, że oskarżony **M. K.** dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz przyjmując, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk w zw. z art. 41 § 1 kks postępowanie karne warunkowo umorzył na okres 2 (dwóch) lat próby. Na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych. Na podstawie art. 624 § 1 kpł w zw. z art. 113 § 1 kks zwolnił oskarżonego z kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez odstąpienie od wymierzenia kary.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy. Nie budzi zastrzeżeń dokonana przez sąd I instancji ocena materiału dowodowego, która uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Słuszny jest wniosek w przedmiocie winy oskarżonego M. K., jak i w pełni zasadna jest decyzja o warunkowym umorzeniu postępowania w stosunku do oskarżonego.

Odnosząc się do argumentacji podniesionej przez skarżącego należy wskazać, iż warunkowe umorzenie postępowania stanowi rozstrzygnięcie korzystniejsze dla oskarżonego niż odstąpienie od wymierzenia mu kary. Warunkowe umorzenie postępowania jest środkiem probacyjnym, który opiera się na zaniechaniu skazania i wymierzenia kary sprawcy winnego popełnienia przestępstwa. Stanowi karnoprawną reakcję na popełniony czyn zabroniony i znajduje zastosowanie jedynie w sytuacjach, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wyrok warunkowo umarzający postępowanie nie jest wyrokiem skazującym. Wprawdzie dane o osobach, przeciwko którym prawomocnie warunkowo umorzono postępowanie karne w sprawach o przestępstwa, gromadzi się w Krajowym Rejestrze Karnym, niemniej jednak osoby takie uznaje się za niekarane. Zupełnie inaczej jest w sytuacji wydania wyroku skazującego i odstąpienia od wymierzenia kary. Wyrok taki jest typowym wyrokiem skazującym. Odstąpienie od wymierzenia kary jest zaś instytucją sądowego wymiaru kary i stanowi jedną z możliwości stojących przed sądem w procesie wymiaru kary. W dodatku odstąpienie od wymiaru kary nie wyklucza orzeczenia środka karnego, w tym również świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Należy uznać, że odstąpienie od wymierzenia kary powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy warunkowe umorzenie postępowania okazałoby się niecelowe, tj. gdy nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania sprawca przestępstwa będzie przestrzegał porządku prawnego. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony zasługuje na warunkowe umorzenie postępowania, gdyż nie był dotychczas karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia, a ponadto podjął starania celem spłaty powstałej zaległości.

Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 77 § 4 k.k.s. sąd może odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe określone w § 1 lub 2 wpłacono w całości pobrany podatek na rzecz właściwego organu. Postanowienie o wszczęciu dochodzenia w niniejszej sprawie Urząd Skarbowy wydał w dniu 6 maja 2015r. (k. 4). Jak wynika zaś z akt sprawy do tego dnia zaległość podatkowa została uregulowana jedynie w części. Pozostała kwota została zapłacona w dniach 7 i 25 maja 2015 r., co oskarżony sam przyznał w swojej apelacji. Powyższe wyklucza zatem skorzystanie przez sąd z możliwości przewidzianej w art. 77 § 4 k.k.s.

Wobec M. K. sąd orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 2 000 zł. Trzeba bowiem zaznaczyć, że okres próby ma na celu wychowawcze oddziaływanie na sprawcę oraz weryfikację prognozy kryminologicznej, tym samym stanowi okres kontrolowanej wolności, w którym sprawca ma do wykonania nałożone na niego obowiązki. Świadczenie pieniężne będzie jedyną realnie odczuwalną przez M. K. dolegliwością w związku z popełnionym przestępstwem i jego orzeczenie jest konieczne z uwagi na cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy, a także konieczność kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wysokość tego świadczenia uwzględnia sytuację dobrą sytuację materialną oskarżonego i poziom jego dochodów (k. 124) oraz sytuację rodzinną, tj. fakt, że nie ma już na utrzymaniu dzieci.

Z uwagi na to, iż środek odwoławczy wniesiony przez oskarżonego nie został uwzględniony, Sąd Okręgowy obciążył go kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze. Wysokość opłaty została ustalona w minimalnej wysokości przewidzianej w art. 7 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.